

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/511/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210807
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5612210807.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpená advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, proti odporcovi: Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 8C/247/2012-53 zo dňa 27. júna 2013, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom v celom rozsahu zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uložiť odporcovi povinnosť zaplatať majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu spôsobenú navrhovateľovi tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Liptovský Mikuláš. Nesprávnosť postupu mala spočívať v okolnosti, že exekučný súd nerozhodol v zákonnej lehote o žiadosti súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého na vydanie poverenia v exekučnej veci vedenej pod značkou EX 14554/2010.

Prvostupňový súd konštatoval viacero dôvodov vedúcich k zamietnutiu uplatneného nároku. Primárne sa venoval podmienke predbežného prerokovania uplatneného nároku na základe písomnej žiadosti poškodeného. V tejto spojitosti zdôraznil, že v súdnom konaní je žalovaným štát - Slovenská republika, nie štátny orgán - Ministerstvo spravodlivosti SR, ktorý v rámci postupu podľa § 15 (predbežné prerokovanie nároku) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov nekoná za štát, ale v rámci vlastných kompetencií zverených mu zákonom. Pokiaľ teda navrhovateľ tvrdí, že potvrdenie o prijatí písomnej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku vystavené odporcom (t. j. Slovenskou republikou) sa nachádza v súdnom spise, nejedná sa o prijatie žiadosti orgánom určeným zákonom 514/2003 Z.z. na jeho prerokovanie, nakoľko týmto je Ministerstvo spravodlivosti SR (nie štát). Je následne bez právneho významu tvrdenie navrhovateľa, že odporca do dňa podania žaloby na žiadosť o predbežné prerokovanie nároku pozitívne nereagoval. Inými slovami, ak boli žiadosti navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody doručené štátu namiesto toho, aby boli doručené Ministerstvu spravodlivosti, potom nárok navrhovateľa nebol predbežne prerokovaný a žaloba je podaná predčasne. Aj v prípade alternatívy, že žiadosti boli (správne) doručené kompetentnému orgánu - Ministerstvu spravodlivosti SR, navrhovateľ ani len netvrdil, kedy sa v súdnom prípade obrátil na Ministerstvo spravodlivosti SR (nie na Slovenskú republiku) s písomnou žiadosťou o predbežné prerokovanie súdeného nároku na náhradu škody, čo

bolo obsahom žiadosti, či, kedy a akým spôsobom Ministerstvo spravodlivosti SR reagovalo v zmysle uspokojenia (príp. čiastočného) uplatneného nároku alebo v podobe oznámenia, že nárok na náhradu škody uspokojený nebude. Nadväzne navrhovateľ neunesol ani dôkazné bremeno, nakoľko neoznačil dôkaz, ktorým by preukázal podanie písomnej žiadosti o predbežné prerokovanie predmetného nároku. Okresný súd dodal, že púhy odkaz navrhovateľa na iné súdne konanie (tiež z titulu nesprávneho úradného postupu) je bez akéhokoľvek tvrdenia súvislostí súdneho prípadu s označeným súdnym konaním nedostatočné. Navyše, nie je v možnostiach súdu zlustrovať uvedené súdne konanie, pokiaľ nie je označené účastníkmi konania, predmetom konania a najmä spisovou značkou. V danej súvislosti uzavrel, že ak by aj vychádzal z toho, že odporca dôsledne nerozlišuje konanie Ministerstva spravodlivosti SR za SR a Ministerstva spravodlivosti SR, a teda prvé žiadosti navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody boli doručené Ministerstvu spravodlivosti SR 23.04.2012, potom je žaloba z čisto časového hľadiska podaná predčasne, nakoľko odo dňa prijatia žiadosti neuplynulo zákonom určených 6 mesiacov.

Okresný súd navrhovateľovi vytkol tiež viaceré formálne nedostatky predloženej žaloby. Na strane 2 žaloby totiž navrhovateľ uvádza dátum narodenia povinného 09.03.1976, zatiaľ čo na strane 7 zmätočne identifikuje povinného dátumom narodenia 21.06.1964. Okrem toho spornú exekučnú vec navrhovateľ označil len spisovou značkou exekútora, pričom podľa prvostupňového súdu navrhovateľovi pri riadnej spolupráci so súdnym exekútorom, ktorého požiadal o vymoženie svojej pohľadávky, nič nebránilo zabezpečiť a súdu predložiť riadne označenie súdnej spisovej značky exekučného konania. Taktiež nie je zrejmé, od akého dátumu navrhovateľ počítá lehotu omeškania (ktoré by malo predstavovať viac ako 9 mesiacov), nakoľko súdu bola žiadosť o udelenie poverenia doručená dňa 25.11.2010, pričom rozhodnutie bolo v exekučnom konaní vydané dňa 25.02.2011.

Následne sa okresný súd zaoberal jednotlivými zákonnými atribútmi predmetného zodpovednostného právneho vzťahu, ktorými sú zavinené protiprávne konanie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi škodou, ktorá mala vzniknúť a zavineným protiprávnym konaním a ako ďalší (samostatný) dôvod zamietnutia žaloby konštatoval ich nepreukázanie (žiadnej z uvedených zákonných podmienok).

Vo vzťahu k zistenej neexistencii nesprávneho úradného postupu v podobe prieťahov v konaní uviedol, že v dotknutej exekučnej veci bol ako exekučný titul označený rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, predmetom vymáhania bola istina vo výške 884,13 eur s príslušenstvom z titulu blankozmenky vystavenej na zabezpečenie v exekučnom titule bližšie nešpecifikovaného plnenia z neoznačenej zmluvy o úvere. Exekučný súd pri činnosti predchádzajúcej vydaniu poverenia skúmal súlad exekučného titulu so zákonom a dňa 03.12.2010 písomne požiadal Stály rozhodcovský súd Slovenskej republiky, a. s. Bratislava o predloženie rozhodcovského spisu značka SR 06065/10. Rozhodcovský súd písomnosťou doručenou dňa 17.01.2011 oznámil, že v prílohe listu zasiela na CD nosiči požadované písomnosti. Následne bolo poverenie na vykonanie exekúcie vydané dňa 25.02.2011 a v rovnaký deň bolo exekučné konanie uznesením zastavené v zmysle § 57 ods. 2 a § 58 Exekučného poriadku (ďalej len EP) v spojení s § 45 ods. 2 Zákona o rozhodcovskom konaní, nakoľko predmetom exekučného titulu bolo priznanie právom nedovoleného plnenia. Uznesenie bolo potvrdené Krajským súdom v Žiline a právoplatnosť nadobudlo dňa 03.12.2011.

Podľa okresného súdu je potrebné postup exekučného súdu pri vydávaní poverenia posudzovať podľa § 44 ods. 2 EP účinného do 31.05.2011, v zmysle ktorého má súd povinnosť do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poveriť exekútora vykonaním exekúcie pod podmienkou, že nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na jej vykonanie alebo exekučného titulu so zákonom, pričom táto lehota neplatí v prípade exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) EP. Nakoľko exekučným titulom bolo vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu, 15-dňová lehota na udelenie poverenia sa na tento prípad nevzťahovala. Pri vydávaní poverenia exekučný súd postupoval so všetkou opatrnosťou, preto žiadal Stály rozhodcovský súd o zapožičanie jeho spisu za účelom zistenia dodržania všetkých formálnych aj materiálnych podmienok rozhodcovského konania. Takýto postup je v súlade so zákonom, pričom aj súdnemu exekútorovi a oprávnenému bola poskytnutá ochrana spočívajúca v tom, že nebolo vymáhané a prijaté plnenie bez právneho titulu. Po preskúmaní všetkých náležitostí bolo poverenie vydané 25.02.2011, teda po 93 dňoch od doručenia žiadosti (nie navrhovateľom tvrdených 286 dňoch). Počiatok navrhovateľom tvrdených ekonomických problémov treba hľadať v postupe a pravidlách uzatvárania úverových zmlúv, ktorých texty pripravoval práve navrhovateľ a v následnom postupe vedenia rozhodcovského konania.

Nad (nevyhnutný) rámec prvostupňový súd dodal, že navrhovateľ nepreukázal ani ďalšiu zákonnú podmienku zodpovednosti štátu - výšku tvrdenej majetkovej škody a to či už v podobe škody skutočnej

alebo ušlého zisku (čo nie je zo žaloby ani zrejme). Navrhovateľ totiž nepreukázal vynaloženie čiastky 70 eur na správu a údržbu vymáhanej pohľadávky, netvrdil, za ktoré obdobie mali tieto náklady vzniknúť, či ide o odmenu za pracovné výkony zamestnanca, kedy a v akom rozsahu bola dojednaná a kedy bola navrhovateľom uhradená. Taktiež nepreukázal, za aké obdobie a kedy vznikli náklady na udržiavanie a správu informačného systému vyčíslené sumou 40 eur a na administratívne spracovanie, poštovné, telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním, kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15 eur. V pripojenom exekučnom spise sa nenachádza žiaden doklad preukazujúci, že navrhovateľ urgoval alebo kontroloval stav konania na exekučnom súde. Pokiaľ tak urobil prostredníctvom súdneho exekútora, rovnako súdu nepredložil o tom žiaden dôkaz, pričom exekučný spis neobsahuje žiadosť súdneho exekútora o oznámenie stavu exekučného konania. V tejto súvislosti súd pripomenul, že navrhovateľ si uplatňuje právo na náhradu majetkovej škody vo výške 125 eur paušálne, t.j. bez ohľadu na tvrdenú dĺžku nečinnosti súdu.

Pri dôvodoch požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch navrhovateľ nepreukázal svoje tvrdenia o tom, že došlo k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a insolvenčiu povinného. Ak konaním súdu malo dôjsť u členov riadiacich orgánov navrhovateľa, resp. majiteľov právnickej osoby k pocitu frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty, nedôvery v právo a v rovnosť spoločnosti, ako fyzické osoby sa môžu domáhať ochrany svojich práv zákonom predpísaným spôsobom. Zároveň navrhovateľ nepredložil konkrétne tvrdenia, kedy a ktoré jeho plánované podnikateľské aktivity a už vytvorené podnikateľské plány zanikli, ani tento zánik nepreukázal. Taktiež netvrdil a nepreukázal, že došlo k strate zisku zrealizovaného obchodu a hospodárskej strate na jeho strane (napríklad predložením výpisov z účtovnej evidencie, aj keď ide o skutočnosti tvoriace predmet navrhovateľovho obchodného tajomstva, záleží od navrhovateľa, či ich bude naďalej tajiť a vystavuje sa riziku neunesenia dôkazného bremena). Napokon, navrhovateľ konkrétne netvrdil a nepreukázal ani ovplyvnenie jeho ďalších podnikateľských postupov a jeho neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí.

Záverom okresný súd dodal, že existencia prietahov v súdnom konaní nebola konštatovaná (§ 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.) v rámci výsledku vybavovania sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva o porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti konštatujúcom porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Rozhodovanie o tejto otázke totiž nepatrí do právomoci súdu prvého stupňa.

O trovách konania rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 O. s. p. tak, že odporcovi právo na náhradu trov konania nepriznal s poukazom na okolnosť, že procesne úspešný odporca podal síce návrh na prisúdenie náhrady trov, v zákonnej lehote si ich však nevyčísľil.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ, domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci okresnému súdu na nové prejednanie. Poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie a v danej spojitosti súdu vytýkal, že navrhovateľ nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť vyjadriť sa k týmto dôkazom a prednesom a nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Za takejto situácie došlo podľa odvolateľa k degradácii zásady kontradiktórnosti konania. Namietal, že elektronicky na mailovú adresu súdu podal návrh na zrušenie pojednávania odôvodnený skutočnosťou, že všetci sudcovia daného okresného súdu sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania vo veci. Súd sa však nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval predloženú žiadosť o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Vychádzal z mylného skutkového stavu, bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti a nesprávne aplikoval § 101 ods. 2 O. s. p., v dôsledku čoho viedol pojednanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní. Správne mal okresný súd vec predložiť na rozhodnutie o pridelení inému súdu. Navrhovateľovi však vôbec nebolo predložené rozhodnutie o vylúčení, resp. nevyvylúčení sudcov okresného súdu, pričom v prípade nevyvylúčenia sudcov by sa navrhovateľ bránil podaním sťažnosti na Ústavnom súde, za okolnosti ich vylúčenia by bolo zrejme, že o veci rozhodoval nezákonný sudca. Bez vydania akéhokoľvek rozhodnutia však bola možnosť jeho obrany pred zákonným sudcom odňatá a celkom zmarená.

Zároveň odvolateľ poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. V konaní pritom môže vylúčený sudca urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Súčasne je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd.

Súdu prvého stupňa navrhovateľ vytykal viacero omylov, z ktorých „príkladmo“ uviedol konštatovanie súdu, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odvolaní prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Za nepochybne preukázaný považuje nesprávny úradný postup exekučného súdu, ktorý bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prieťahy v konaní a nerozhodol o návrhu navrhovateľa v zákonnej lehote. Nesprávny úradný postup súdu podľa odvolateľa spočíva hneď v niekoľkých skutočnostiach, nielen v jednej z nich. Konajúci súd sa musí preto vysporiadať so všetkými vytykanými zločkami nesprávneho úradného postupu, v napadnutom rozhodnutí tomu tak nie je, čo robí rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov.

Odporca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v ustanovení § 212 ods. 1,2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti predovšetkým pojmovo však predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov súdneho konania je pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný a svojim postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu sa vyjadriť a bol by poučený (aj) o predbežnom právnom posúdení - § 118 ods. 2 O.s.p.). V tejto súvislosti sú potom ďalšie tvrdenia i námietky navrhovateľa dotýkajúce sa odňatia práva konať pred súdom a porušenia zásady kontradiktórnosti bezpredmetné.

Termín pojednávania (27.6.2013) prvostupňový súd určil 10.5.2013, právnemu zástupcovi navrhovateľa bolo predvolanie doručené 14.6.2013. Z obsahu spisu vyplýva, že podaním s dátumom 20.06.2013 navrhovateľ žiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu. Okresný súd správne vyhodnotil uplatnený dôvod odročenia ako nie dôležitý (§ 119 ods. 1 O.s.p.), ako to zodpovedá ďalej rozoberaným záverom o neopodstatnenosti tvrdení navrhovateľa o konaní „vylúčeného“ sudcu. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať i v neprítomnosti účastníkov konania. Odlišné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiadúcim prieťahom v konaní. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Ustanovenie § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p. predvída riešenie opísanej procesnej situácie (nesúhlas súdu s uplatneným dôvodom požadovaného odročenia) oznámením účastníkovi (na jeho elektronickú adresu), ako súd posúdil návrh na odročenie pojednávania. Okresný súd uvedený postup nevyužil, uvedené však nie je vadou (§ 212 ods. 3 O.s.p.), ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej a v konkrétnych okolnostiach (neakceptovanie návrhu na odročenie pojednávania súdmi z dôvodu požadovaného prerušenia konania pre podanie ústavne sťažnosti, ako aj protiargumentácia odporcu vo veci samej, je navrhovateľovi chronicky známa z tisícok identických sporov) súdneho prípadu nedisponuje intenzitou potrebnou pre konštatovanie relevantného porušenia práva účastníka konania.

Zodpovedá doterajšiemu priebehu konania a stavu veci, že zákonná sudkyňa (správne) postupovala v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu o jej nevyhlúčení. Odvolateľ v návrhu na odročenie pojednávania ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/ďalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať jej vylúčenie, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevyhlúčení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej neustrannosti.

Opomenúť nie je možné ani výsledky aktuálnej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR (napr. I. ÚS 88/2013 z 6.2.2013) vo vzťahu k (neúspešným) ústavným sťažnostiam navrhovateľa v obdobných prípadoch.

Neopodstatneným je tvrdenie odvolateľa, že mu nebolo doručené (resp. vôbec vydané) rozhodnutie o vylúčení, resp. nevyhlúčení sudcov. Z obsahu spisu nesporne vyplýva, že dňa 14.06.2013 bolo navrhovateľovi doručené uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 5NcC 56/2013-17 o nevyhlúčení zákonnej sudkyne z pojednávania a rozhodnutia predmetnej veci. V rozpore s uvedeným tvrdením navrhovateľa je napokon jeho ústavná sťažnosť, založená práve na predmetnom rozhodnutí Krajského súdu.

Krajský súd v predmetnej spojitosti dodáva, že s poukazom na možnosť uplatnenia námietky rozhodovania veci vylúčeným sudcom ako odvolacieho, resp. dovolacieho dôvodu vhodne okresný súd uprednostnil požiadavku hospodárnosti/rýchlosti konania. Práve na jej (údajnom) nedodržaní je pritom založený aj meritórny nárok navrhovateľa.

Vo väzbe na samotné meritórne posúdenie daného prípadu odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že navrhovateľ (nepochybné z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na súdy) v odvolaní rezignoval na akúkoľvek konkrétnu úvahu vo vzťahu ku vecným dôvodom, ktorý okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu. Vo svetle týchto skutočností je v plnej miere nenáležitým odvolacie tvrdenie o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. Naopak, odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia, súd uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská účastníkov, procesný stav v pojednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy, ktoré na danú vec aplikoval, svoje právne závery primerane vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. K žiadnej zo zásadných okolností (t.j. konkrétne okolnosti daného prípadu - chronológia a zmysel úkonov v exekučnej veci založenej na rozhodcovskom rozsudku ako exekučnom titule z pohľadu osobitného dôrazu na náročnosť rozhodovania v prípade spotrebiteľských vecí, kladúcich zvýšené nároky na zabezpečenie ochrany spotrebiteľa, konkretizácia neunesenia bremena tvrdenia a dôkazného bremena) na ktorých okresný súd založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie však odvolateľ nepredložil relevantnú, resp. akúkoľvek protiargumentáciu. Fakticky sa obmedzil na všeobecné konštatovania („nesprávny postup spočíva v niekoľkých skutočnostiach“, „konajúci súd sa musí vysporiadať s všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu“), ktoré sú len opakovaním žalobného návrhu a to bez relevantnej reakcie na konkrétne nosné dôvody meritórneho rozhodnutia, ktoré sa s vytýkanými zložkami neprávneho úradného postupu vysporiadalo vo vecnej a konkrétnej rovine.

V tejto spojitosti platí, že odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmať rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok. Zároveň však platí aj úsudok, že nie je prípustné konfrontovať prvostupňový súd so závermi, ktoré v konaní nevyslovil. Z tohto pohľadu odvolacia námietka spočívajúca v tvrdení, že okresný súd pochybil „keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané“, nekorešponduje s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Odvolací súd preto nemá právny dôvod, resp. možnosť zaoberať sa predmetnou odvolacou námietkou, nakoľko nemá podklad v napadnutom rozhodnutí, takéto tvrdenie okresný súd nevyvodil a ide o zjavné pochybenie odvolateľa pri formulovaní odvolacích dôvodov.

Pokiaľ navrhovateľ nadväzne v odvolaní uvádza, že „v odôvodnení prezentované časové úseky (bez bližšej konkretizácie o ktoré časové úseky sa má jednať) nenasvedčujú“ konštatovaniu okresného súdu o dodržaní namietaných lehôt, okrem vyššie uvedeného záveru (že napadnuté rozhodnutie takéto konštatovanie neobsahuje) platí, že časové údaje tak, ako ich uvádza prvostupňový súd zodpovedajú skutkovému stavu a vyplývajú z pripojeného exekučného spisu. Nezrovnalosti vo

výpočtoch navrhovateľa (na ktoré poukázal aj prvostupňový súd) spočívajú v okolnosti, že do lehoty, ktorú považuje za omeškanie súdu, započítal (nesprávne) aj obdobie, po ktoré návrh na vydanie poverenia zdržiaval súdny exekútor.

Nemožno z pohľadu odvolacieho súdu tiež poznamenať, že formulovanie odvolacích dôvodov „príkladmo“ je z pohľadu rozhodovacej praxe odvolacieho súdu ojedinelým zjavom, predovšetkým s ohľadom na zastúpenie navrhovateľa advokátom, t.j. osobou znalou práva.

Pre zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd poukazuje i na závery rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR, v zmysle ktorých nie každé nedodržanie zákonom stanovenej lehoty automaticky znamená prieťah v konaní.

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené (v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. je krajský súd viazaný konkrétnymi dôvodmi odvolania) a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý, výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a fakticky mu ani žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e** .